

Mülk Sahibi Söz Sahibi

Nureddin Yıldız'ın 03.05.2020 tarihli (395.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Değerli mümin kardeşlerim,

Bildiğimiz kadarıyla zihnimizde tarihi yoğuralım ve şu sorulara cevap bulmaya uğraşalım:

Şu dünyada, bir zamanlar coğrafi kıta sayısı kadar insan yaşadığı kimsesiz günlerde bir abi ile kardeş (Habil ile Kabil) geçinememiş, biri diğeri öldürüp katil olmuştu; insanlık o olaydan sonra "cinayet işlemeyelim artık, bu ne kötü şey" deyip akıllandı ve tedbir aldı mı?

İkinci soru: Allah Teâlâ, Nuh aleyhisselamın gönderildiği kavmin azgınlık etmesi sonucunda dünyayı suyla doldurup -seksen kişi hariç- yeryüzündeki bütün insanların kökünü helak ettikten sonra bu büyük bela karşısında sonraki yüzyıllarda gelen insanlar hep secdeye kapanarak Allah'ın şeriatına bağlı yaşadılar mı?

Üçüncü soru: Lut aleyhisselam zamanında adice ve en ahlaksızca yaşayanlar, yeryüzünden gökyüzüne adeta vinçle kaldırılır gibi fırlatılmış ve herkesin gözü önünde olan bu büyük helak ediliş, ibret tablosu olarak gerçekleşti. Dün burada Sodom diye bir şehir ve halkı vardı, bugün parçaları bile kalmadı. Bunu insanlar gördüler de sonrasında insanlık, onların yok edilmelerine sebep olan suçu bıraktı mı?

Dördüncü soru: Nemrut diye biri, tanrı olduğunu iddia etti. Allah'ın dostu İbrahim aleyhisselamı ateşe atmaya cüret etti. Kendisi de helak olup gitti sonunda ve insanlar bunu da gözleriyle gördükleri gibi Allah'ın İbrahim aleyhisselamı ateşe atılıp yakılmaktan kurtardığını da gördüler. Peki, insanlık bundan sonra putçuluğu, krallara tapınmayı ve kendi sistemini ilah edinmeyi bıraktı mı?

Beşinci soru: Firavun diye biri geldi ve Mısır civarının ilahı olduğunu söyledi. Ona "etme eyleme, sende ilah mı olur, baban bir gün öldüğü gibi sen de öleceksin" diyenleri öldürdüğü gibi insanlar bunu diyemesinler diye erkek çocukları daha doğmadan öldürdü. Sonra denizin dibinde boğuldu. İnsanlar bunu da gördüler ve Allah'a karşı gelmenin sonucunun hiçbir şeye benzemeyeceğini anladılar. Peki insanlar firavunculuğu bıraktılar mı yoksa Roma, firavunculuğu sistem hâline getirip dünyanın başına bela mı etti?

Altıncı soru: Yemen'de akıllı kral, Kâbe'yi yıkarak insanları kendi tapınağına çekmeyi düşündü. Büyük bir ordu kurdu ve o zamanın en büyük gücü olan filleri de ordusuna kattı. Kâbe'yi yerle bir etmek için Mekke'ye gitti. Belki bir ton gelen o filleri yüz gram ağırlığında bile olmayan serçelerle Allah mahvetti. O günkü Mekke halkı olan Kureyşliler bunu gözleriyle gördüler. Sonrasında Allah'a başkaldırmanın ne fena şey olduğunu düşünerek secdeye mi kapandılar yoksa aynı Kâbe'yi putlarla mı doldurdular? Bir putperestten ibret alarak secdeye mi kapandılar yoksa onun yaptığından daha beterine mi imza attılar?

Bu soruların cevaplarını hepimiz biliyoruz: İnsanoğlu gördüklerinden ders çıkaramadı ve akıllanmadı.

Kanun şudur: Allah Teâlâ, zaten akıllanacak bir milleti helak etmiyor; nasibi tıkanmış, damarları kurumuş ve kalbi kilitlenmiş olanları helak ediyor. Tarihin hiçbir döneminde -sadece Yunus aleyhisselamın ümmeti hariç- Allah'ın gönderdiği bir azabı toplumlar bütün olarak ibret almak ve iyiye yönelmekte değerlendirmemiştir. Bilakis azabın gelişi, nefisleri ve putçulukları güçlendirmek için insanlar tarafından akıllarıncı alay konusu edilmiştir.

Kur'an anlatıyor: Allah ateş dolu bulutu gönderirken insanlar aşağıdan bakmışlar, azap olarak başlarına inmekte olan o ateş yığını için "tam da serinlenecek bir bulut geliyor" demişlerdir.

Artlarından gelen nesil, o sahneyi yaşayan ve mahvolarak ölenlerin çocukları, bunu kendileri için ders konusu yapıp “biz bundan sonra Rabbimize asi olmayız” demedi.

Bu sebeple biz, toplumun dönüşmesi ve ibret alacağı beklentisinde olursak yanlış durakta beklemiş oluruz; o otobüs oradan geçmez. Bütün müminlerin vazifesi, Rabbimizin başımıza gönderdiği afetler ve hadiseler vesilesiyle beni ikaz ediyor diye düşünmektir. İnsan değiştirirse kendini ve ailesini değiştirmeli, yasa çıkarılıp da her şeyin yoluna gireceğini umarak gün tüketmemelidir. Allah senden, Avrupa'nın yasalar çıkararak kendini düzeltişini görmeyi beklemeni istemiyor; senden senin secdeye kapanmanı bekliyor. Zaten herkes “Allah beni kastetti” diye düşündüğünde toplum toparlanmış olacak ama herkes uzak hedeflere bakarak “Avrupalılar belalarını buldular” demek avuntusuna girer ve tövbe etmeyi onlardan beklerse ortada hiçbir düzelme olmayacaktır.

Belalar ve afetler kitlelerin dönüşümünü sağlasaydı Sodom şehrinin yerinde bugün, Allah'ın en çok nefret ettiği Yahudi milletinin devleti kurulmuş olmazdı. Tam aksine Sodom şehrinin yanı başındaki Mescid-i Aksa'da Haçlılar yüz binlerce insanı hayvan keser gibi katletmişler, hemen diplerinde yaşanmış hadise onlara ibret veren bir korku kaynağı olmamıştı.

Allah Teâlâ toplumlara cezalandırıyor ancak her toplum da fertlerden oluşmaktadır: Her fert kendine dönüp bakarak bundan böyle sabah namazı konusunda ciddi davranıp davranmayacağını, haramlar karşısında elektrik çarpmış gibi hissedip etmeyeceğini sormalıdır. Melekler başımıza gelen afetlerden sonraki süreçte ne yapacağımızı izleyecek ve göreceklerdir. Hoca olarak ben de “ey insanlar, düzelin” diyerek sanki tam düzgün gibi kenara çekilmek hakkını kendimde göremem; böyle hisseden her kim olursa batmış demektir. Sözelimi sakallı olan sakalsıza, sakalsız olan alkol içene, alkol içen de kimsenin namusuna dokunmamayı marifet bilip böylelerinden üstün olduğunu düşünüyorsa aynı durum geçerlidir. Aynaya bakmak yerine karşıya bakıp avunuyorsak bizi avunduranın şeytan olduğunu bilmeliyiz.

Yaşadığımız felaketler insanlığın ilk defa yaşadığı hadiseler değildir. Geçmişte yaşandığını Kur'an'dan ve tarih kitaplarından bildiğimiz olayları gözden uzak tuttuğumuzu farz etsek bile yalnızca elli seneden beri dünyanın Afrika'sındaki salgın hastalıkları duyuyor, görüyorduk. Hiçbir teknoloji de böyle bir şeyin Avrupa'da da olamayacağını söylemiyordu. Biz Rabbimizin bizden ne istediğine bakmak ve şayet bütün bunlar ibrete dönüşecekse bizim evimizde dönüşeceğini bilmek mecburiyetindeyiz. Fakat toplumun dönüşmesini beklememelidir.

*

Ciğerimi parçalayan bir derdimi de siz mümin kardeşlerimle paylaşmalıyım. Bir hastalığa yakalandığında ağlayıp sızlayan, korona virüsü müptelası olduğunda etrafından dua isteyip duran kişinin Allah o hastalığa -belki anne duası almak veya namazlarını aksatmamak sebebiyle- şifa verdiği zaman korona virüsünü “yendi” olması, bu ifade, hastalığı verenin Allah ama yenenin biz olmamız gibi çarpık bir manzara doğurmaktadır –hastalığı veren, niyeyse şifayı da vermiş oluyor.

İnsanoğlu değil mi; ayağı yere bastığında, elinden tutanı unutup.

Ey mümin!

Sen madem virüsü ve kanseri yenerdin de niye yakalandın? Başına gelmeden savsaydın da gücünü göreydik! Bu ağır “yendim” ifadesini kullanarak yaşadığımız dünya mülkünün sahibinden şifa verme hakkını alabileceğimizi mi sanıyoruz? Bu sözün bedelini pahalı ödememizden korkuyor, Rabbime yemin ediyorum ki çok korkuyorum. Korona virüsünü gönderirken Allah gönderiyor, yenme sırası gelince biz yeniyoruz... doktorlar iyileştiriyorlar... Hastaya yanaşırken astronot gibi giyinmeden kendini koruyamayacak bir doktor o hastayı nasıl kurtarabilirsin? Hayır! Üzerinde üç ay boyunca kar

kalmış ve dalları donmuş ağaçları baharda çiçek açtıran Allah'tır ki kulunu hastane yatağından kaldırır ve evine pehlivan gibi gönderir.

İmanlı olmak böyle düşünmeyi gerektirir.

Aklı çalışmayan milletine Nuh aleyhisselamın söylediği cümleyi Rabbimiz Kur'an'ın bir ayeti olarak bize de öğretmiştir:

مَا لَكُمْ لَا تَرْجُونَ لِلَّهِ وَقَارًا

“Ne oluyor size de Allah'ın büyüklüğünü hesaba katmıyorsunuz?”

Elbette mülkün sahibi olan Allah, sözün de sahibidir.

*

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا إِلَىٰ أُمَمٍ مِّن قَبْلِكَ فَأَخَذْنَاهُمْ بِالْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ لَعَلَّهُمْ يَتَضَرَّعُونَ فَلَوْلَا إِذْ جَاءَهُمْ بَأْسُنَا تَضَرَّعُوا وَلَكِنْ قَسَتْ قُلُوبُهُمْ وَزَيَّنَ فَإِذَا هُمْ فَلَامًا نَسُوا مَا دُكِّرُوا بِهِ فَتَحْنَا عَلَيْهِمْ أَبْوَابَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّىٰ إِذَا فَرِحُوا بِمَا أُوتُوا أَخَذْنَاهُمْ بَعَثْنَا هُمُ الشَّيْطَانَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ مُبْلِسُونَ فَمُطِعَ ذَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Ant olsun ki senden önceki ümmetlere de elçiler gönderdik. Ardından belki yalvarıp yakarırlar diye onları darlık ve hastalıklara uğrattık. Hiç olmazsa verdiğimiz bu musibetler başlarına geldiğinde boyun eğip yalvarsalardı. Fakat kalpleri iyice katılaştı. Şeytan da onlara yaptıklarını şirin gösterdi. Onlar kendilerine yapılan uyarıları unuttunca her şeyin kapılarını onlara açtık. Nihayet kendilerine verilenler yüzünden şımardıkları zaman onları ansızın yakaladık. Böylece onlar birdenbire bütün ümitlerini yitirdiler. Sonunda zulmeden kavmin kökü kesildi. Her türlü övgü âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur.”

Ekonomik sıkıntılar, dertler, hastalıklar karşısında akıllarını başlarına almayanlara ne yapmış Allah Teâlâ? *“Her şeyin kapılarını onlara açtık.”* Mal, mülk, koltuk, otorite, arsa, fabrika... Nimet yağmış adeta. Rahatlığa gömülüp kaldıkları, hiç beklemedikleri anda ise onları bekleyen feci akıbete uğramışlar. Enam suresinin 42-45. ayetlerinden öğreniyoruz.

Batı milletleri, Allah'ın yarattığı erkek ve kadın olarak iki cinsle, Âdem babamız ile Havva anamızdan beri gelen düzenle oynayarak değiştirmek istedi ve ne erkek ne kadın olabilen üçüncü bir cins meydana çıkaracaklarını, belli bir yaşa kadar cinsiyeti olmadan yaşayıp sonra hangi cinsiyette yaşayacağına karar vereceğini söylediler. Böylece ortaya çıkan şey, milyarlarca atasından farklı bir mahlûk oldu. Daha önce maymundan türediklerini söylemişler ve nasıl olsa dünya başlarına yıkılmamıştı, şimdi de bu düzeyde bir aşağılığa cüret ettiler.

Allah ile savaşmak anlamına gelen faizi peynir-ekmek gibi yiyip normalleştirdiler. Zina haramdı ama bunu hatırlatanı bile linç ettiler. Yetim çocuklarla doldurdular dünyayı. Nesilleri imha ettiler ve bütün Ortadoğu ile Asya ölü çocuklarla doldu. Biz bütün bunların ahı Arş'a dayanmadı mı zannettik?

Kardeşlerim,

Bugün değilse ne zaman tövbenin vaktidir? Ders alacağımız olaylar bunlar değilse başka nedir? Allah diyen, kelime-i tevhidi söyleyen insanlar olarak hâlâ azınlık ruhuyla mı düşüneceğiz biz? Zihnimiz böyle mi çalışacak? “Aman bu tür ayetleri okumayalım, dikkat çekmeyelim” diyecek pısrıklıkta mı davranacağız? Hâlâ mı!

Allah'ın belası üzerimize umumî gelmiştir. Kur'an ehli müminler olarak bizi azınlıkta görenler belki ulaşım, dolaşım vb. yasakların kalkıp serbestleşecekleri ve tatile gidecekleri anı kolluyor olabilirler;

fakat biz müminlerin emeli, secdeye kapanacağımız ve tövbemizle göğe yükseleceğimiz heyecanlı dakikaların kararını vermektir. Çünkü onlar için bir tek dünya vardır yaşanacak, bırakalım da burayı cennet zannederek yaşasınlar. Bizim ise cennet umudumuz vardır: Bir virüsle bizi aksatacak dünya hayatında neden takılıp kalalım ki...

Bizim cennetimiz var,

Rabbimiz var,

Rabbimizin cemali var,

Firdevs ve Adn cennetleri var.

*

Kureyş müşrikleri Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi çok bunalttıkları bir anda inen Müminun suresinin 76. ayeti, yine Rabbimizin o gün buyurduğu ve bize de taşıdığı sözleridir:

“Ant olsun ki biz onları ağır sıkıntılara soktuk, yine Rablerine boyun eğmediler. Hâlâ da ona yalvarıp durmuyorlar.”

Öyleyse kâfir, nasibi kilitlenmiş kişidir. O korona virüsünü de ‘yener’, kanseri de ‘alt eder.’ Kendi kendine tanrıcılık oyunu da oynar! Hayatının ötesi yoktur ki korkusu olsun. Fakat bizim kabir endişemiz, cennet umudumuz, cehennem korkumuz vardır.

Allah’ın lütfu ve keremiyle Rabbimiz ihsan ederek başımızdaki belayı kaldırırsa yine faiz serbest olacak, zinaya dokunulmaz hak kapsamında bakılacak, Kur’an yine fakir çocukların okuduğu kitap mı olacaktır? Bunun derdini taşıdığımız ve yüreğimizde endişesini sakladığımız zaman Rabbimizden şifa dilediğimiz dualar kabul olmaya daha yakın bir zeminde duracaktır. Fakat Enam suresinin 63-64. ayetleri çok açık ifadelerle şöyle buyurur:

“De ki ey Peygamber: Karanın ve denizin karanlıklarından sizi kim kurtarıyor? Ona açık ve gizli yalvararak ‘eğer bizi bundan kurtarırsa ant olsun ki şükreden kullarından olacağız’ diye dua ediyordunuz. De ki ey Peygamber: Ondan ve bütün sıkıntılardan sizi Allah kurtarır; sonra yine siz ona ortak koşar durursunuz ama.”

Böyle değiliz ya Rabbi. Şeriatını istiyoruz; darlıkta da bollukta da. Kur’an’ın ne buyuruyorsa kabul ediyoruz; darlıkta da bollukta da. Alnımız secdede kalacaktır; darlıkta da bollukta da.

Müminler olarak bunaldığımız, daraldığımız doğrudur. Krizler kapımızda ve yanı başımızdadır. Ecel de hep burnumuzun dibindeydi zaten ve ahiret için yaşadığımızı daima biliyorduk. Fakat bugünler, özellikle yaşadığımız bugünler, yüzde yüz dua günleridir. Kalben edilen, samimiyetle gönülden geçirilmiş dualar dilimizden düşmemelidir. Tam zamanıdır. Hadislerde geçenler, bildiğimiz Türkçe dualar, kendi ettiklerimiz, Felak-Nas sureleri, Ayetü’l-kürsi veya başka dualar da olur.

Haramlara veda da hiç geciktirmeden, hemen alınması gereken önemli kararımız olmalıdır. Gözden kaçan önemli bir haram olarak, sıla-i rahim kopukluğu konusunda telafi atılımları yapılmalıdır. Özellikle anne-baba, dede, nine sıla-i rahimi... Sıla-i rahim, yazın tatile giderken yol üzerindeki akrabaya uğramak değildir; yanında olduğunu hissettirmektir: Bu nasıl yapılacaksa akrabaya öyle sıla-i rahim yapılır.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.